

DANIELLE STEEL

Een perfect leven

deel 1

Een moeder en dochter overwinnen
samen hun problemen

vertaald door Marcella Houweling

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Twee uur voordat Patrick Olden, congreslid, een lezing zou houden, en een uur voordat de deuren open zouden gaan, verzamelden zich drommen studenten voor de aula van de Universiteit van Californië. Hij was uitgenodigd door een ondernemende professor die zowel aan derde- als vierdejaarsstudenten colleges gaf over de relatie tussen burger en overheid. Maar zodra het congreslid de uitnodiging had aanvaard, had hij ook alle studenten die politologie als hoofdvak studeerden op de hoogte gebracht, en men verwachtte dat er in de aula geen plaats meer onbezet zou zijn. Naar schatting zouden er tweeduizend studenten komen. En te oordelen naar het aantal mensen dat buiten stond te wachten, zouden het er waarschijnlijk nog meer zijn. Olden was een populair congreslid met een grote progressieve aanhang. Hij kwam op voor de zwakkeren in de samenleving en stond bekend als een voorvechter van minderheden, met inbegrip van vrouwen, en hij droeg ook de problemen van jongeren en ouderen een warm hart toe.

Hij had vier kinderen, was getrouwd met zijn jeugdliefde, en iedereen was dol op hem. De studenten verheugden zich er ontzettend op om hem te horen spreken.

Het was een stralende, zonnige, warme dag in oktober, en toen de deuren opengingen gedroeg het publiek zich rustig. Olden zou zijn lezing om elf uur beginnen en na afloop was er ook nog tijd gereserveerd voor vragen uit het publiek. Daarna zou hij lunchen met de rector magnificus van de universiteit en diezelfde middag nog terugvliegen naar Washington. Om hem op de universiteit te krijgen, was op zich al een enorme prestatie geweest. Hij kwam niet voor een promotieplechtigheid of voor de uitreiking van een bul aan de faculteit der rechtsgeleerdheid, maar alleen maar voor een lezing, en iedereen was opgewonden vanwege zijn aanwezigheid. Gelukkig kon het netjes tussen zijn plannen worden ingelast: de dag daarvoor had hij een ontmoeting met de gouverneur van Californië en werd er ter ere van hem een diner gegeven waarbij hij een prijs zou ontvangen, en na de lezing kon hij dan weer terugvliegen naar Washington. Pat Olden was bij jong en oud geliefd.

Een van zijn eigen kinderen, zijn oud-

ste zoon, studeerde aan de Universiteit van Zuid-Californië en hij had die ochtend samen met hem ontbeten. Omdat Olden in de coulissen had moeten wachten tot het publiek was gaan zitten, begon de lezing nog geen tien minuten later dan gepland. Hij stond met zijn hartelijke glimlach op het spreekgestoelte terwijl hij zijn ogen over de massa studenten liet glijden. Toen hij begon, kon je een speld horen vallen, en de studenten die geen stoel hadden kunnen bemachtigen, zaten met gekruiste benen in de gangpaden of stonden achter in de aula. Ademloos luisterden ze naar alles wat hij zei over het staatsbestuur vandaag de dag en wat hun verantwoordelijkheden zouden zijn als ze voor een carrière in de politiek zouden kiezen. Hij vertelde hun over zijn eigen studententijd en legde uit wat hij probeerde te doen in de verschillende commissies waarin hij zitting had, en hij ging behoorlijk diep op alles in. Hij bekleedde zijn functie al drie jaar, had al veel bereikt met de wetten die hij had ingediend, en dit was geen verkiezingsjaar voor hem. Hij klonk enthousiast en oprecht en het publiek hing aan zijn lippen. En toen hij klaar was, werd hij met een daverend applaus beloond. Hij zag er tevreden uit. Hij was het perfecte rolmodel

voor hen. De professor die hem had uitgenodigd, leidde de vraag-en-antwoordsessie in, en minstens honderd handen schoten de lucht in. De vragen waren scherp en intelligent en ter zake doend. Er waren twintig minuten verstreken toen een jongen op de derde rij opstond zodra Olden naar hem wees en hem met een uitnodigende glimlach recht in de ogen keek.

‘Wat is nu uw standpunt over de inperking van het wapenbezit?’ vroeg de jongeman hem, wat een thema was dat Olden die dag niet had aangesneden, en ook niet had willen aansnijden. Hij stelde zich voorzichtig maar resoluut op ten gunste van de wettelijke beperking van het wapenbezit. Maar het was een gevoelige kwestie die niet had gepast in zijn lezing, waarin hij de studenten vooral adviezen had willen geven over een carrière bij de overheid, en daarom had hij ervoor gekozen om dat onderwerp te laten voor wat het was. De jongen die de vraag stelde, had keurig gekamd, blond haar, was gladgeschoren en droeg een blauw overhemd met een legerjack eroverheen. Hij zag er netjes en goed verzorgd uit, maar hij glimlachte niet terug toen Pat Olden hem toelachte, en iemand zei later dat de jongen een opvallend wit gezicht had gehad, alsof hij al

heel lang geen daglicht meer had gezien.

Pat Olden begon met een serieuze uitdrukking op zijn gezicht aan het antwoord op de vraag. 'Ik denk dat jullie allemaal wel weten hoe ik daarover denk. Ondanks de bepaling in onze grondwet die ons het recht geeft wapens te dragen, denk ik dat terrorisme daarbij tegenwoordig een belangrijke factor vormt die niet kan worden genegeerd. En wapens vallen te makkelijk in verkeerde handen. Ik ben van mening...' zei hij, maar voordat hij zijn zin kon afmaken of zijn standpunt kon herhalen, trok de jongeman in het blauwe overhemd en het legerjack een wapen uit zijn zak en, nauwelijks vertragend om aan te leggen, schoot hij Olden recht in zijn borst, gevolgd door een schot gericht op zijn hals. Olden viel voorover op het podium en gleed door over de vloer waarbij het bloed uit hem stroomde. Her en der in de aula begonnen studenten te schreeuwen. Bewakers stormden naar voren, samen met de twee bodyguards die Olden hadden begeleid. Mensen renden in de richting van de uitgangen en anderen doken ineem op de grond toen de jongen met het pistool het meisje dat naast hem zat in het hoofd schoot, en daarna schoot hij in het wilde weg op het publiek terwijl bewakers in

uniform in zijn richting renden en hij twee van hen doodde toen ze te dichtbij kwamen. Tegen die tijd waren de stoelen links en rechts van hem leeg en rende hij snel tussen de rijen door, ondertussen schietend op andere studenten die uit de aula probeerden weg te komen. Hij schoot er drie in de rug en nog een meisje in haar hoofd. Her en der lagen lichamen terwijl een grote groep mensen op het toneel hulp verleenden aan het gevallen congreslid. Overal in de aula lag bloed en mensen bleven in doodsangst en ontredding schreeuwen terwijl ze zagen dat hun jaargenoten werden vermoord. De schutter wist precies wat hij deed en had de laatste kogel voor zichzelf bewaard. Een bewaker van de universiteit in uniform stond nog geen dertig centimeter van hem vandaan en wilde hem vastgrijpen toen de schutter slechts een fractie van een seconde aarzelde of hij hem zou doodschieten. Maar in plaats daarvan schoot hij toch zichzelf in het hoofd. En daarmee maakte hij een eind aan de slachtpartij die hij nog maar een paar minuten daarvoor was begonnen. Alles bij elkaar had het precies zeven minuten geduurd en er waren elf studenten en twee bewakers gedood, en nog acht mensen zwaar gewond. Het congreslid was bewusteloos en

zat onder het bloed terwijl ambulancebroeders zich haastten om hem op een brancard uit de aula weg te dragen. Buiten stonden al minstens tien wagens van de hulpdiensten en er waren er nog meer onderweg, terwijl de beveiligers van de universiteit de menigte in bedwang probeerden te houden, tevergeefs. Verschillende mensen werden op hun weg naar buiten onder de voet gelopen en raakten ook gewond. Het enige wat je in de aula hoorde was gehuil en geschreeuw terwijl tweeduizend studenten probeerden te ontsnappen.

De politie had snel het levenloze lichaam van de schutter omsingeld en een van hen zocht in zijn zakken naar een identiteitsbewijs. Niet lang daarna haalden ambulancebroeders hem weg. Zijn hersenen lagen uiteengespat over de stoelen om hem heen.

Urenlang was men bezig om alle gewonde studenten met ambulances naar het ziekenhuis te vervoeren, de doden weg te halen, de omgeving te ontruimen en iedereen enigszins tot bedaren te brengen. Twee slachtoffers stierven onderweg naar het ziekenhuis, wat het dodenaantal onder de studenten op dertien bracht. Het was al met al het toneel van een bloedbad en veel leed dat, helaas, niet geheel onbekend

was in de wereld van het geweld op universiteitscampussen heden ten dage. Het was eerder gebeurd. Alle radio- en televisieprogramma's werden onderbroken en deden ter plaatse verslag van de schietpartij. Er werd gezegd dat de toestand van congreslid Olden kritiek was en dat hij door zijn verwondingen in borst en hals op de grens van leven en dood zweefde, en volgens de laatste berichten werd hij geopereerd en vochten de chirurgen voor zijn leven.

Binnen een uur werd de identiteit van de schutter op radio en televisie openbaar gemaakt. Hij was een tweedejaarsstudent in de rechten geweest, had de universiteit het jaar daarvoor vroegtijdig verlaten en kende een voorgeschiedenis van geestelijke instabiliteit. Een jaar voordat hij was vertrokken, had hij tekenen van geestesziekte vertoond. Toen hij op de middelbare school zat, was hij opgenomen geweest in een psychiatrisch ziekenhuis en eenmaal op de universiteit had hij geweigerd zich te laten behandelen. Naar verluidt had hij als student een ex-vriendin met een wapen bedreigd toen ze een nieuwe vriend kreeg, maar hij had nog nooit iemand verwond. Hij was negentien, woonde op dat moment zelfstandig in een flatje en werkte bij de bank van lening,